

Det kristne fellesskapet – for hvem?

I kveld skal vi sette søkelyset på det kristne fellesskapet – *hva* det er, *hvem* det er for og *hvordan* det bør fungere. Det sier seg selv at det er umulig å svare uttømmende på det i en 10-15 min innledning, men jeg vil streke opp noen linjer til videre samtale:

1. Hva er det kristne fellesskapet?

Det bibelske navnet på det kristne fellesskapet er *ekklesia*. Det kommer av et verb – *ekkaleo* – som betyr ”å kalle ut”. Ordet *ekklesia* oversettes med ”kirke” når det menes den universelle kirke, dvs: Jesu kirke på jord. Det oversettes ”menighet” når det gjelder lokalmenigheten på ethvert sted, også om husmenigheter som det kunne være flere av i samme by eller område. Vi som samles her på bedehuset er *menighet* i NTs forstand av ordet, om enn ikke i *juridisk* forstand, d.v.s ut fra norsk kirkerett.

Vårt ord *kirke*, kommer av et gresk adjektiv *kyriaké* som betyr ” det som hører Herren – Kyrios – til.

Men hva er det vi umiddelbart tenker på med ordet ”kirke”? Jo, oftest en bygning

- Der vi går en gang i uka
- Der vi hører på en prest eller predikant som underviser, forkynner , ber
- Til en viss pris: Offer eller kollekt!

Vi kaller kirken eller bedehuset for Guds hus som om Gud skulle være avgrenset av en bygning....

Allerede Salomo var klar over at det er umulig. Etter å ha bygget det praktfulle templet, ba han og sa: *1 Kong 8,27 Men bor da Gud virkelig på jorden? Se, himlene og himlenes himler rommer deg ikke! Hvor meget mindre da dette hus som jeg har bygd.*

I NT er menigheten – det kristne fellesskapet – ikke knyttet til et hus. Det gikk forreste 300 år før man begynte å bygge kirker!

Nei, menigheten er et folk, *Guds folk*, kalt ut av verden, kalt sammen for å tilbe og tjene Gud, for å hjelpe hverandre og for å vinne nye for Guds rike.

1 Pet 2,9: Men dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storhet, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys.

- Det kristne fellesskapet er først og fremst et *samfunn med Jesus Kristus*. Bibelen bruker flere bilder for å illustrere dette nære forholdet: Vintreet og grenene, Joh 15
Kroppen og lemmene, 1 Kor 12
Det åndelige templet med de levende steinene, 1 Pet 2

- Dernest er det også et *samfunn med hverandre*. Det er to ting vi ikke kan være alene: Gift og kristen. Er du gift, hører du sammen med en annen. Er du kristen hører du sammen med de andre grenene på vintreet, de andre lemmene på samme kropp, de andre mursteinene i det åndelige tempelet.

Så det kristne fellesskapet består av Guds folk. Et annet bilde er at vi er *Guds familie*. Gud er vår Far, vi er alle søsken.

Egil Svartdal skulle tale i Uranienborg kirke en gang. Sognepresten ønsket ham velkommen som en "fetter i Herren". Da spurte Egil: "Hvem har du til far?"

I bedehustradisjonen har vi gjerne kalt dette fellesskapet for *vennesamfunnet*. Det er for så vidt greit hvis vi forstår det som et samfunn av *Jesu venner*. Men ordet er litt misvisende: Venner *velger* vi oss, søsken *får* vi. De fødes inn i familien og hører med der med like stor rett som oss.

Det leder oss over til vårt hovedspørsmål:

2. Hvem er fellesskapet til for?

Umiddelbart vil vi kanskje si: For oss som går her, for oss som er med i fast givertjeneste, for oss som er medlemmer i Normisjon. Her går vi for å få dekket våre behov både åndelig og sosialt. M.a.o: Vi kommer primært for å *få*.

Det er ikke et galt svar, men det er for snevert. Jo, vi som tror på Jesus hører til her, men menigheten er ikke et *mål*, men et *middel* til å få flere mennesker inn i Guds rike.

Dietrich Bonhoeffer sier at "menigheten er menighet bare når den eksisterer for andre". 1 Tim 2,4 Gud *vil at alle mennesker skal bli frelst og lære sannheten å kjenne*.

Gud har mange bortkomne sønner og døtre som han lengter etter å få hjem, få tilbake til farshuset. Jesu fortelling om den bortkomne sønnen er den beste understrekning av den sannheten.

Vi som menighet, som kristent fellesskap, skulle være et slikt hjem. Men av en eller annen grunn oppleves ikke våre fellesskap som Guds utstrakte hånd. Mange opplever oss som Guds knyttneve.

"Jeg forstår hvorfor det heter *kristendom og Domkirke*", var det en som sa. "Det er jo bare fordømmelse fra de kristne".

Det er ikke sant, men det er dessverre et faktum at når folk opplever at livet går i stykker, da uteblir de ofte fra fellesskapet. Men det var nettopp her de skulle få møte omsorg og varme. Er det fordi vi ofte fremtrer så *perfekte* og ikke våger å være *ekte* med våre svakheter, feil og fall?

Jesus var "tolleres og synderes venn". Han elsket menneskene og møtte dem der de var for å føre dem dit Gud ville de skulle være.

Det er den samme Jesus mennesker trenger å få møte i dag, i vårt fellesskap, hos oss. Hvis de ikke gjør det bør vi stoppe opp og tenke grundig gjennom hva vi egentlig holder på med.

Det leder oss over til det tredje spørsmålet:

3. Hvordan bør det kristne fellesskapet fungere?

Vi har mye å være takknemlige og glade for i Normisjon Mandal. Men det er et forhold vi er for svake på, og det er å få flere med. Det er jo hovedhensikten med at vi er her på jord.

Men hvordan skal vi få til det? Vi har jo stort sett hatt som strategi å få folk til å komme på våre møter. Dermed kan de få høre evangeliet og bli frelst. Problemet er bare det at det kommer svært få, som oftest ingen ufrelste på våre arrangements.

Så får vi be om vekkelser da. Det er fantastisk når det skjer, men dessverre er det mange som faller fra etter en vekkelser. For noen år siden fikk jeg være med på fellesmøter i Kristiansand. De måtte forlenges med fire uker og over 100 tok i mot Jesus. Avisene skrev om vekkelser. Jeg var ansvarlig for veiledertjenesten og oppfølgingen. Ett år etter var det bare tre stykker som rapporterte tilbake at de fortsatt var med.....

Vi lever i en hektisk tid. Alle klager på tidsklemma. Det er travelt å være frelst når vi skal engasjere oss i så mange aktiviteter. Jeg tror ikke de som er utenfor er interessert i flere *aktiviteter*, men mange lengter etter nære *relasjoner*.

I 2005 var jeg på en retreat på "The Holy Island of Lindisfarne". Der fikk jeg høre om St. Patrick som på 400-tallet grunnla over 700 menigheter på Irland i løpet av en mannsalder og ledet ¼ av øyas befolkning til tro. Hva var hemmeligheten? Vekkelser? Tja. De brukte følgende metode:

- a. Bygg fellesskap med ufrelste, bli venner. Inviter dem hjem, ta dem med i din husmenighet.
- b. Ta dem med i samtale og tjeneste. La de få se og erfare hvordan kristne mennesker lever sammen.
- c. Etter hvert vil troen vokse fram. På et visst punkt inviter dem til å ta i mot Jesus som deres frelser og Herre. – Og da er de allerede inkludert i et fellesskap.

Belonging before believing, var stikkordet. – Alle undersøkelser viser at 3 av 4 vinnes gjennom relasjoner med kristne, men bare 3-4 % på våre møter.

For noen år siden besøkte jeg en St. Pauls menighet i Ealing i London. Presten Mark Melluish var kommet dit 10 år tidligere. Da talte menigheten ca 40 medlemmer, nå var den over 1000. De hadde samme strategi, men de hadde fire B-er:

Bless, Belong, Believe, Behave.

- a. Først la de vekt på å velsigne – *Bless* -folk i bydelen med godhet, ikke bare en uke i året. De oppfordret alle til å gjøre godt mot sine ufrelste naboer, kollegaer, medelever osv. I forbindelse med høytidene hadde de gjerne en felles aksjon.
- b. Ufortjent godhet er en døråpner. Når folk fikk oppleve dette, ble de nysgjerrige og ville gjerne tilhøre et slikt fellesskap – *belong*.
- c. Dermed fikk de høre om Jesus og kom til tro – *believe*
- d. Ut fra det nye livet kom så en ny livsførsel – *behave*.

Dessverre har mange menigheter snudd om på den rekkefølgen, sa han. De forlanger nærmest kristen oppførsel før folk får bli med i fellesskapet.

Jeg må slutte her. Men la meg nevne at om en snau måned starter vi opp med alphakurs igjen. Det er vel det beste redskapet vi har for å virkeliggjøre menighetens visjon: *Å nå de unådde og gjøre dem til disipler*. Alpha er ikke for noe spesielt interesserte. Det er Normisjon Mandals strategi for å nå flere.

Hva kan vi gjøre?

- a. Be for dine ufrelste naboer, venner, kollegaer
- b. Be dem hjem til kaffe, kvelds. Snakk om alpha
- c. Be dem med og kom selv.

Tenk om vi i løpet av dette virkeåret fikk se minst 10 nye frelst. Egentlig er det et beskjedent mål.

Det kristne fellesskapet er nemlig til for dem som ikke tilhører det.